ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Δ'.

ΤΑ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ

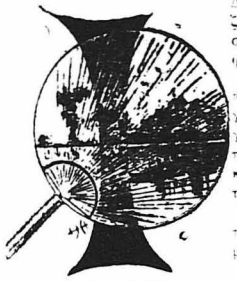

ΔΟΥ ὅμως ὅτι καὶ ὁ Ρουσσώ, στὴ «Νέα Ἐλοΐζα» του μᾶς μιλάει γιὰ τὴν πίκρα ποὺ ἐδοκίμασε ὁ ἥρως του, ὕστερ' ἀπὸ τὰ ἀπηγορευμένα φιλιά ποὺ ἄνοιξε καὶ πῆρε:

«Τὸ δεῖπνο, γράφει, συνεχιζόταν καὶ γινότανε πλέον θορυβώδες. Ἀφοῦ πραγματική, ἀληθινή, ἀγνὴ ἀγάπη δὲν ὑπῆρχε, τὸ κρασὶ ἄναβε καὶ φλογίζε τοὺς συνέταιρημένες. Ἡ κουβέντες δὲν ἦσαν πειὰ εὐγενικές, τρυφερές, μὰ οἰφορούμενες καὶ ἡ κυρίες, ἀντὶ νὰ μὲ γοητέψουν μὲ τὰ καμώματα τους, μοῦκαναν ἀποκρουστικὴν ἐντύπωσι...

Ὅμως ὁ θόρυβος, ἡ κουβέντες, τὸ κρασί, ἡ πολυτέλεια, μ' ἔκαναν στὸ τέλος νὰ χάσω τὸ νοῦ μου.

»Κι' ὅταν συνῆλθα, ἔννοιωσα ἀπελπισία γιὰ τὰ ἔνοχα φιλιὰ ποὺ ἄλλαξα μὲ μιὰ ἀπ' τὶς προσκαλεσμένες στὸ δεῖπνο κυρίες...

* * *

Αὐτὲς ἡ ἐξομολογήσεις ἔγιναν ἀπὸ ἄνδρες ποὺ ἐδοκίμασαν τὰ ἀπηγορευμένα φιλιά. Μὰ ἡ γυναῖκες τί λένε σχετικῶς;

Μιὰ γρηὰ κυρία, ποὺ στὰ νειάτα της ὑπῆρξε ἡρωΐς πολλῶν ἐρώτων στὰ 'Ανάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, γράφει:

«Ἡ σημερινὲς νέες γυναίκες ἔρουν τοὺς πόνους καὶ τις ἀγωνίες τῆς ἀπηγορευμένης ἀγάπης; Ἀγαποῦν ὅσο ἀγαπήσαμε ἐμεῖς στὰ χρόνια μας; Τότε, μία ἀπιστία, μία προδοσία ἐρωτική, ἐστοίγιζε πολὺ ἀκριβά.

»Ἐχύναμε μαῦρα δάκρυα, πληρώνοντας μὲ πικρὲς τύψεις τὶς λίγες στιγμὲς τῆς ἀπηγορευμένης εὐτυχίας, ποὺ ἀπολαύσαμε. Ναί, ἡ καρδιά μας πονοῦσε, γιατὶ ἡ ἀπηγορευμένη ἀγάπη ποτὲ δὲν κάνει τέλεια εὐτυχισμένη τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει ἀληθινά...»

Στὴ σημερινὴ ὅμως ἐποχή, δὲν ἔχουν τόσες τύψεις. Σήμερα ἡ ἀγάπη, κάθε ἀγάπη, εἶνε μιὰ διασκέδασις.

Τὴ δοκιμάζουν μ' ἐλαφρότητα, γελῶντας. Δὲν εἶνε πειὰ μυστήριο, εἶνε ἀνταλλαγὴ ἐλαττωμάτων, ἀπηγορευμένων λόγων, σαρκασμῶν ἐναντίον τῆς ζωῆς.

Τὸ ἀπηγορευμένο φιλὶ σπανίως εἶνε γλυκὸ ἐρωτικὸ φιλί. Ὑπάρχει κάποια πίκρα μέσα του, κάποια ντροπή, κάποιος φόβος ἢ κάποια νοσηρὴ ἰδέα.

Ὁ Λαμαρτῖνος ποτὲ δὲν ἀναφέρει τὸ ἀπηγορευμένο φιλὶ μὲ τ' ὄνομά του. Ὁ ἁγνὸς αὐτὸς ποιητής, ποὺ σὰν κάθε θνητὸς ἁμάρτησε στὸν ἔρωτα καὶ πῆρε τὴ γυναῖκα ἑνὸς φίλου του, ὀνομάζει τὰ ἀπηγορευμένα φιλιὰ «δ α ι μ ο ν ι κ ὲ ς τ ρ έ λ λ ε ς»!

Ἔτσι ἡ ἰδέα τῆς ἁμαρτίας ὑπάρχει πάντα στὰ ἀπηγορευμένα φιλιὰ καὶ δηλητηριάζει τὸν ἔρωτα.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΡΙΩΝ

«Ἤμουν ἀδύναμο παιδάκι, κι' ἦταν ψηλὴ κι' ὡραία. Μοῦ χαμογελοῦσε καὶ μ' ἐφώναζε κοντά της. Ὀρθὸς στὰ γόνατά της ἐχαΐδευα τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μαλλιά της καὶ τὸ χέρι της κάποτε χαϊδευτικὸ καὶ ἀγατησιάρικο ἔκανε τάχα πὼς μὲ χτυποῦσε γιὰ τὴν αὐθάδειά μου. Πόσες φορὲς (μ' ἀλλοίμονο! τί νοιώθει κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία;) πόσες φορὲς τὰ χείλη της δὲν μοῦ φίλησαν τὸ πρόσωπο!»

Α. ΣΕΝΙΕ

Αὐτὰ εἶνε τὰ φιλιὰ ποὺ δίνουν ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν ἀπὸ ἔρωτα στοὺς ἀρχαρίους.

Ἔχει κάποιο γοῦστο αὐτὸ τὸ φιλί, ποῦναι γιὰ τὸν ἕνα συνήθεια καὶ γιὰ τὸν ἄλλο τρομάρα, πόθος, ἄγνοια, περιέργεια, ἡδονή.

Τὸ ξύπνημ' αὐτὸ τοῦ ἔρωτα, αὐτὴ ἡ πτῶσι ἀπὸ τὄνειρο στὴν πραγματικότητα, ἄλλοι τὴν ἔννοιωσαν σὰν γλύκα κι' ἄλλοι σὰν πόνο.

Ἕνας ἥρως τοῦ Κρεμπιγὸν ἔννοιωσε τὸ ξύπνημ' αὐτὸ μ' ἕνα φιλὶ τῆς νοιονᾶς του.

Ὁ Ρουσσὼ πάλιν μᾶς τὸ περιγράφει τὸ φιλὶ αὐτὸ σὰν κάτι τὸ ἀνόσιο καὶ γεμᾶτο τύψεις:

«Ἡ μέρα ποὺ περισσότερο φοβόμουν, τώρα ἐπερμενέν. Ἦρθε ἐπὶ τέλους... Πρώτη φορὰ θρέθηκα στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνης ποὺ ἀγαποῦσα. Ὑπῆρξα εὐτυχής; Ὄχι. Κάποια θλῖψι, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὴν περιγράψω ἀκριβῶς, ἐσαρμάκωνε τὴν εὐχαρίστησί μου.

Ἕνας ἄλλος ὅμως θυμᾶται μὲ λαχτάρα τὴν πρώτη του ἐρωτικὴ συγκίνησι. Ἡ ἀγαπημένη του, ἐφίλησε ξαφνικά, ἀπότομα, τὰ χείλη του, ὅπως ἁρπάζει κανεὶς ἕνα φροῦτο, ποὺ ἀρχίζει νὰ ὡριμάζη:

«Μοῦ προξένησε φόβο. Τὸ ἐκατάλαβε, καὶ πιάνοντάς μου τὸ σαγόνι μὲ τὸ χέρι της, μοῦ ἀνασήκωσε νευρικὰ τὸ κεφάλι καὶ σκύβοντας στὰ χείλη μου, μοῦ ἔλεγε ἐρωτικὰ λόγια, ποὺ δὲν τάκουγα καλά, γιατὶ τ' αὐτιά μου ἐβούιζαν.

Ἂς ἀκούσουμε τώρα καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ διηγεῖται πῶς ἔννοιωσε τὸ ἐρωτικὸ ξύπνημα. Τί ἤξερε γιὰ τὸ φιλί; Λίγα πράγματα. Πῶς ἑνώνονται τ' χείλη καὶ πῶς αὐτὸ φέρνει ἕνα γλυκὸ μεθῦσι. Ἡ ντροπὴ παλεύει μὲ τὴν περιέργεια μέσα της. Ἡ τύχη — τάχα μόνο ἡ τύχη;— τὴ φέρνει ἕνα κολοκαριάτικο μεσημέρι στὸν κῆπο ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ἐκεῖνος ποὺ ἡ ματιά του τὴν τσράζει. Καὶ γράφει, ἱστορώντας τὸ ἐρωτικό της ξύπνημα:

«Τὸ κεφάλι μου ἐγύριζε. Μοῦ φαινόταν πὼς τὰ πόδια μου ἐπατοῦσαν σ' ἕνα χαλὶ ἀπὸ ροδοφύλλα κι' ὅλα τάνθη τάθλεπα σαν χείλη ἀνοιγμένα, ποὺ ἐγύρευαν τὰ δικά μου.

»Ἔκλεισα τὰ μάτια καὶ περιμένα τὸ θεῖο καὶ μοιραῖο φιλί. Κι' ἀκόμα νοιώθω τη φλογα του!...»

ΤΑ ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ

Ναί, ὑπάρχουν καὶ πονεμένα φιλιά. Εἶνε τὰ φιλιὰ ἐῶν ἀνδρῶν ἢ τῶν γυναικῶν ποὺ ἔχουν φτάσει στὸ κυτῶφλι τῶν γερατειῶν.

Ὁ Ρουσσὼ περιγράφει ἕναν τέτοιον ἔρωτα, μεταξὺ ἑνὸς νέου καὶ μιᾶς γυναίκας ἡλικιωμένης, μὰ ποιήτης ἀκόμα, ποὺ ἡ καρδιά της εἶχε ὅλη τὴ θέρμη τῆς νεότητος:

«Κάναμε περίπατο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἤμουν ἐξαιρετικὰ συγκινημένος, νοιώθοντάς την πλάϊ μου. Ὁ ἔρωτας τὴν ἔκανε χαριτωμένη. Τῆς ἔδινε ὅλη τὴν ἀκτινοβολία τῆς πρώτης νεότητος. Εἶχε στὰ χάδια της τόση τέχνη, ποὺ θὰ ξετρέλλαινε ὄχι μόνο ἕνα ἀνήξερο παιδὶ σὰν καὶ μένα, μὰ κι' ἕναν ὡριμο ἄνδρα.

»Ἀξαφνα, ἡ κυρία Λαρνὰζ διέκοψε τὴ σιωπὴ μας καὶ περνῶντας τὸ μπράτσο της στὸ λαιμό μου, μ' ἐφίλησε τρυφερά, γλυκὰ στὸ στόμα.

»Κι' ἂν ζήσω ἑκατὸ χρόνια, πάντα θὰ θυμοῦμαι μὲ λαχτάρα τὸ φιλὶ ἐκεῖνο τῆς χαριτωμένης γυναίκας, ἂν καὶ τότε ἦταν οὔτε ὡμορφη, οὔτε νέα...»

Ἀκοῦστε τώρα σχετικῶς καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Ρονσάρ, γέρου πειά, στὴν πολυαγαπημένη του Ἰωάννα:

«Ἰωάννα, ὅταν σὲ φιλῶ, μοῦ λὲς πὼς τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν, κι' ὅταν μὲ φιλᾶς ψαχνεις μὲ τὰ χέρια νὰ βρῆς ἀνάμεσα στὰ μαλλιά μου τὶς ἄσπρες τρίχες».

Μὰ στοὺς ἔρωτας αὐτοὺς οἱ νέοι θαριοῦνται στὸ τέλος κι' οἱ γέροι κουράζονται. Κι' εἶνε θλιβερὰ τὰ φιλιὰ αὐτά, εἶνε πονεμένα.

Ἀκοῦστε τέλος μιὰ θλιμμένη ἐκμυστήρευσι μιᾶς ἡλικιωμένης γυναίκας:

«Τὸν ἀγαπῶ! Ἡ νεανική του περιέργεια ἐξύπνησε μέσα μου πεθαμένους πόθους. Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ξανανειωμένο μ' ὅλα τάσπρα μου μαλλιά. Κάτω ἀπὸ τὰ φιλιά του λιώνω ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀπὸ ντροπὴ μαζύ. Κι' ὅταν μὲ κυττάει πολλὴν ὥρα μὲ τὸ καθάριο του βλέμμα, ποὺ μέσα του δὲν σπιθίζει ἔρωτας, μὰ μιὰ περιέργεια καὶ μιὰ παθιάρικη σκληρότης, φοβοῦμαι πὼς θὰ θέλη τὰ γέλια γιὰ τὴ δύστυχη, τὴ ζαρωμένη καὶ γελοία ἀγαπημένη του...

»Ὁ πόθος τῶν φιλιῶν καὶ τῶν χαδιῶν μὲ συνταράζει καὶ μὲ ἀσχημίζει. Ἀλλοίμονο! Θὰ μποροῦσα νἆμαι μητέρα του καὶ γιαγιὰ τῶν παιδιῶν του!...»

Φριχτὸ καὶ σκληρὸ αἴνιγμα, ποῦναι ἀλήθεια αὐτὲς ἡ ἀγάπες! Καὶ τὰ φιλιά τους, πληγὲς βαθειὲς καὶ πονεμένες, αὐτὰ τὰ φιλιά τους τὰ χωρὶς ἔρωτα... Κι' ὅμως ὑπάρχουν ἔρωτες τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἔρωτες παράταιροι στὴν ἡλικία τῶν ἀγαπωμένων προσώπων, ποὺ καίουν, φλογίζουν, παραφέρουν.

Ἡ φωτιά τους ὅμως εἶνε ἡ τελειταία ἀναλαμπὴ τῆς φλόγας ποὺ σβύνει... Τὰ φιλιά τους, τὰ τόσο πονεμένα, οἱ τελευταῖοι γλυκεῖς σπασμοί τον, τὸ ψυχοραγεμένο τους.

Φιλιὰ γεμᾶτα ὀδύνη... Φιλιὰ γεμᾶτα μέλι καὶ φαρμάκι... Φιλιὰ γεμᾶτα ἀγωνία καὶ πόνο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια,

ταρένιο κολλιὲ ἀξίας 200.000 φράγκων κι' ἔπειτα τὴν πῆρε μαζύ του στὴ Νίκαια, ὅπου ἦταν ἀγκυροβολημένη ἡ θαλαμηγός του.

Οἱ εὐτυχεῖς ἀραβωνιασμένοι θὸ παντρευθοῦν ἀμέσως μόλις φτάσουν στὴν Ἰαπωνία κι' ἐγκατασταθοῦν στὸ Τόκιο, ὅπου ὁ βαρῶνος Γιοσιβάρα ἔχει ἕνα ἀληθινὰ βασιλικὸ ἀνάκτορο...

Τί ἔκανε ὅμως ὁ Πὼλ Πουαριέ, ὅταν εἶδε νὰ τοῦ ἀπαγάγουν οἱ διάφοροι ἑκατομμυριοῦχοι τὰ «μαννεκέν» τους; Ἐδοσοίησε ἀμέσως τὸν ἐμπρεσάριο Ρόζεμπεργκ νὰ τοῦ βρῆ ἄλλα ἕξη ὥμορφα «μαννεκέν», μὰ δὲν παράλειψε νὰ τοῦ ἀναφέρη ὅτι στὸ συμβόλαό τους πρέπει νὰ ὑπάρχη ὁ ὅρος τῆς παραμονῆς τους ὡς «μαννεκὲν», τοὐλάχιστον ἐπὶ ἕνα χρόνο! Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ περίφημος Παρισινὸς ράφτης θὰ ἐξασφαλίση γιὰ τρεῖς ἢ τέσσερες «σαιζὸν» τὰ «μαννεκέν» του ἀπὸ τὸν Νέο Κόσμο...

Ὁ ἐμπρεσάριος Ρόζεμπεργκ λοιπόν, ἄρχισε πάλι νὰ ζητάη καινούργια «γκὲρλς» στὴν Ἀμερική, ἀναγγέλλοντας μὲ κάθε διαφημιστικὸ μέσο, ὅτι «ἕνα συμβόλαιο μαζύ μου σημαίνει τὴν διασημότητα, τὴν περιουσία καὶ τὸν γάμο μ' ἕναν Εὐρωπαῖο ἑκατομμυριοῦχο!» Κι' ἔτσι, ὅλα τὰ κορίτσια τώρα τοῦ Νέου Κόσμου, ἐνῶ πρὶν φιλοδοξοῦσαν νὰ γίνουν «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου, σήμερα ὀνειρεύονται νὰ προσληφθοῦν ὡς «μαννεκὲν» ἀπὸ τὸν περίφημο Παρισινὸ ράφτη Πὼλ Πουαριέ, γιὰ νὰ κάνουν τὴν τύχη τους.